

ת"פ (חיפה) 44381-06-23 - מדינת ישראל נ' ירון מיכאל גולדברג

ת"פ (חיפה) 44381-06-23 - מדינת ישראל נ' ירון מיכאל גולדברג ואח'מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 44381-06-23

מדינת ישראל

נגד

1. ירון מיכאל גולדברג

ע"י ב"כ עו"ד ת' נווה

2. עמרם דרעי

ע"י ב"כ עו"ד מ' כרמל

בית המשפט המחוזי בחיפה

[14.10.2024]

כבוד השופט מוחמד עלי

גזר דין

כתב האישום

1. שני הנאשמים הורשעו על פי הודאתם בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון שלא כלל הסכמות לגבי העונש, בעבירות של סיוע לסחיטה באיומים לפי סעיפים 428 סיפא ו-29 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין). הנאשם 1 בלבד הורשע בנוסף גם בעבירה של הפרעה לשוטר לפי סעיף 275 לחוק העונשין. בפתח כתב האישום המתוקן צוין כי בין הנאשמים קיים קשר חברי; כי בינם לבין ל"ק, שהינו יליד 2005 (להלן: המתלונן) קיימת היכרות מוקדמת; וכי בין הנאשם 2 לבין א', קטין יליד 2005 (להלן: הקטין) קיימת היכרות מוקדמת. בכתב האישום המתוקן מספר כי כשנתיים וחצי עובר ליום 3.6.2023 המתלונן לווה מנאשם 1 סך של 600 ₪, סכום אותו לא החזיר לו עובר לאירועים מושא כתב האישום (להלן: החוב). כתב האישום המתוקן ממשיך ומספר כי ביום 3.6.2023, בשעת בוקר, נסעו הנאשם 2 והקטין ברכב שבבעלותו של הנאשם 2 מסוג פולקסווגן (להלן: הרכב), כשנאשם 2 נוהג ברכב והקטין יושב במושב שלידי ומחזיק רובה דייג (להלן: הרובה). הנאשם 2 והקטין נסעו אל ביתו של הנאשם 1 בחיפה, פגשו אותו ליד ביתו, ושם הוא נכנס לרכב וישב במושב האחורי. השלושה נסעו ברכב מסביב לבית. במהלך הנסיעה הנאשם 1 שיתף את הנאשם 2 ואת הקטין אודות החוב. או אז הקטין שכנע את הנאשם 1 להעביר אליו את החוב בתמורה לסכום של 400 ₪, והנאשם 1 הסכים. על פי עובדות כתב האישום המתוקן, באותו יום סמוך לשעה 9:00, בעוד הנאשמים והקטין ברכב, התקשר הנאשם 2 למתלונן וקבע להיפגש עמו ביחד עם נאשם 1 בחניון בניין ברחוב פרץ מרקיש בחיפה (להלן: המקום), וזאת בקשר לחוב.

בהמשך לכך, נסעו הנאשמים והקטין ברכב והגיעו אל המקום בהכוונת המתלונן. כאשר המתלונן הבחין ברכב הוא ניגש אל דלת הנהג; או אז הקטין כיוון לעברו את הרובה בצורה מאיימת. בשל פחדו מהנאשמים ומהקטין ברח המתלונן בריצה מהמקום. בשלב זה הנאשם 1 והקטין רדפו אחרי המתלונן למרחק של עשרות מטרים, כשכל העת הקטין מחזיק בידו את הרובה, עד שהמתלונן נעצר באפיסת כוחות. בשלב זה הקטין איים על המתלונן באמצעות הרובה, ואילו הנאשם 1 אחז בידו של המתלונן, והקטין בסיועו של הנאשם 1 דרש ממנו ללכת איתם לכיוון הרכב. בהגיעם לרכב, שם היה כל העת הנאשם 2 במושב הנהג, הנאשם 1 והקטין דרשו מהמתלונן להיכנס למושב האחורי כשהקטין מחזיק את הרובה ומכוון אותו לעבר המתלונן בצורה מאיימת. בשל פחדו מהנאשמים ומהקטין, המתלונן נכנס למושב האחורי. בשלב זה נכנס הנאשם 1 והקטין נכנס למושב הקדמי שליד הנהג, והם נסעו מהמקום כשהנאשם 2 נוהג ברכב. במהלך הנסיעה הנאשם 1 צעק על המתלונן ואיים עליו בפגיעה שלא כדין בגופו באמרו "בן זונה שרמוטה, נבזבז אותך, אתה חייב כסף".

בשלב זה, הקטין, בסיועו של הנאשם 1 דרש מהמתלונן להתקשר לאביו ולבקש ממנו לשלם להם סך של 3,000 ₪. הקטין התקשר לאביו של המתלונן והעביר את מכשיר הטלפון אל המתלונן על מנת שיבקש ממנו את הכסף. בשל פחדו מהנאשמים ומהקטין, המתלונן שוחח עם אביו ואמר לו "יש פה אנשים שאני חייב להם כסף והם ממש עצבניים", כשברקע הנאשם 1 והקטין צועקים כל העת "תביא את הכסף". בשלב זה הקטין לקח את הטלפון מהמתלונן, אמר לו כי המתלונן חייב כסף ודרש ממנו לשלם את הכסף.

בפחדו מהנאשמים ומהקטין, הסכים אביו של המתלונן לשלם את הכסף, ביקש מהם לא לפגוע במתלונן, וקבע איתם להיפגש במקום מפגש בחיפה. באותו מועד, סמוך לשעה 10:15, הגיע אביו של המתלונן למקום המפגש כשברשותו הכסף. כעבור מספר דקות, הנאשמים, הקטין והמתלונן הגיעו גם הם ברכב אל מקום המפגש. הנאשם 1, הקטין והמתלונן יצאו מן הרכב, ואילו הנאשם 2 נסע מהמקום. בשלב זה הנאשם 1, הקטין והמתלונן ניגשו אל אביו של המתלונן, כשהקטין מחזיק את הרובה בידו כל העת בצורה מאיימת. כעבור מספר דקות, הנאשם 2 שב עם הרכב למקום המפגש והצטרף אל הנאשם 1, הקטין, המתלונן ואביו. במהלך המפגש, ובשל פחדו מהנאשמים ומהקטין, מסר אביו של המתלונן את הכסף לשלושה, ביקש מהם לשחרר את המתלונן ועזב את המקום רק לאחר שהמתלונן שוחרר.

בהמשך לכך, הנאשמים והקטין נכנסו לרכב ונסעו ממקום המפגש, כאשר במהלך הנסיעה לקח הנאשם 1 סך של 1,000 ₪ מתוך הכסף, אותם החביא מאחורי המושב האחורי ברכב, והקטין לקח סך של 2,000 ₪, אותם התכוון לחלוק עם הנאשם 2.

עוד באותו יום (3.6.2023) סמוך לשעה 10:30 הגיע כוח משטרה אל קרבת ביתו של הנאשם 2 ועצר את הנאשמים והקטין בעודם יושבים ברכב. השוטרת אסתר כהן הכניסה את הנאשם 1 לניידת והובילה אותו לתחנת המשטרה. בהגיעם לתחנה, פנה הנאשם 1 אל השוטרת בעודה בניידת וכשהיא רושמת דוחות וביקש ממנה לפתוח את חלון הניידת, כשמחוץ לניידת עמד באותה העת הנאשם 2. השוטרת סירבה לבקשתו ובתגובה צעק הנאשם 1 לעברה וכינה אותה "שקרנית", השתולל וקילל באמרו שכל השוטרים "מנאייק", וכי בכוונתו להגיש תביעה נגד השוטרת בטענה שסטרה לו.

מהלך הדיון

2. כתב האישום המקורי הוגש ביום 19.6.2023, וביום 11.9.2023 התקיים דיון במסגרתו כפר הנאשם 2 באופן מפורט בכתב האישום.

3. בדיון שהתקיים ביום 8.2.2024 הודיעו הצדדים כי הגיעו להסדר טיעון במסגרתו ביקשו הנאשמים לחזור בהם מכפירתם ולהודות בעובדות כתב האישום מתוקן, וזאת מבלי שתהיינה הסכמות לעניין העונש. על בסיס הודאת הנאשמים הם הורשעו בעבירות שיוחסו להם בכתב האישום המתוקן. לאור גילם הופנו הנאשמים לקבלת תסקיר שירות המבחן, ובעניינו של כל אחד מן הנאשמים הוגשו תסקירים אותם אסקור להלן.

תסקירי שירות המבחן
הנאשם 1

4. בעניין של הנאשם הוגשו שני תסקירים. בתסקיר הראשון סקר שירות המבחן את נסיבותיו האישיות של הנאשם. בין היתר צוין כי לנאשם אין הרשעות קודמות, עובר למעצרו עבד כשליח, וכי מזה כשנה מצוי במעצר באיזוק אלקטרוני בבית אביו. הנאשם גולל בפני שירות המבחן קשיים ואף אלימות שהוא ואחיו היו נתונים בהם עקב היחסים בין הוריו וגירושיהם. צוין כי הנאשם ואחיו שולבו במוסד טיפולי בשל קשיים שחוותה המשפחה אליהם התקשה להסתגל, וכי כעבור שנתיים שבו הנאשם ואחיו מארה"ב (שם התגוררו עם אמם) להתגורר עם אביהם בארץ, ולאחר מכן האח חזר לארה"ב.

5. הנאשם צוין בפני שירות המבחן כי סיים 12 שנות לימוד, אך לא השלים תעודת בגרות בשל תאונת דרכים שעבר בהיותו בן 17. הנאשם תיאר קושי להשתלב במערכת החינוך וציין כי החל להשתמש בסמים בתקופה זו, וכי קיבל פטור משירות צבאי על רקע נסיבות אלו. הנאשם צוין בפני שירות המבחן כי עודנו משתמש בקנאביס, ושירות המבחן התרשם כי הנאשם נעדר כוחות להפסיק את השימוש בסמים.

6. שירות המבחן הפנה לתסקיר המעצר שנערך ולנתונים שהובאו בו וציין את הערכתו אז לפיה קיים סיכון בינוני-גבוה להישנות מקרים פורצי חוק בעתיד ולכן נמנע מהמלצה לשחרורו. לשלמות התמונה צוין כי לאחר מעצר של כחודש, בית המשפט הורה על מעצר הנאשם באיזוק אלקטרוני ביום 17.7.2023, וביום 4.9.2023 הוטל עליו צו פיקוח מעצר. בהקשר לכך דווח כי הנאשם התקשה להשתלב בהליך טיפולי במסגרת פיקוח המעצר ועל רקע קשיי אמון והתנהלות תוקפנית מול מנחות הקבוצה, השתתפותו הופסקה. כן צוין כי הנאשם הפר פעמיים את תנאי הפיקוח.

7. בהתייחסו של הנאשם לביצוע העבירות הוא תיאר כי האירוע קרה מהר, שלל תכנון מוקדם, וסיפר כי הלחץ החברתי היה המניע להתנהלותו. באשר להתנהלותו מול השוטרת, מסר כי היה מבולבל מהסיטואציה והרגיש מחנק ומשלא קיבל מענה מהשוטרת התפרץ עליה. הנאשם הביע חרטה וצער.

8. שירות המבחן התרשם כי הנאשם חווה מערכת יחסים מורכבת עם הוריו מגיל צעיר, ומעברים תכופים של מקומות מגורים אשר השפיעו על תחושת הביטחון שלו וגרמו לו קשיים בהסתגלות למסגרות השונות. שירות המבחן התרשם כי בעקבות כך הנאשם נטה לנהל אורח חיים הישרדותי, לא יציב, והתחבר לדמויות שהשפיעו עליו לרעה, עמם נהג לצרוך סמים. חרף התנהלותו התוקפנית וקשייו לווסת את עצמו, שירות המבחן התרשם שהנאשם לא מזדהה עם ערכים של תת-תרבות עבריינית מושרשת. כן התרשם שהליך המעצר מהווה גורם מרתיע. שירות המבחן התרשם שהנאשם מביע חרטה על מעשיו, קיימת הבנה בבעייתיות בהתנהלותו ובפגיעה בביטחונו של האחר. כן התרשם כי הנאשם מביע הכרה ראשונית באשר לצרכיו הטיפוליים, ובמידה ויחוש תחושת ביטחון למול גורמי הטיפול הוא עשוי להיתרם משמעותית. על כן הומלץ לשלב את הנאשם בהליך טיפולי ולשוב ולבחון את הדברים בחלוף 3 חודשים.

9. בתסקיר משלים שהוגש על ידי שירות המבחן, צוין כי הנאשם התקשה לקחת אחריות על מעשיו, מזער את מעורבותו, והתקשה לראות את מאפייני אישיותו ואת חלקיו התוקפניים והאלימים שתרמו לביצוע העבירות. שירות המבחן התרשם כי הצהרות הנאשם באשר לאחריותו ולרצונו להשתלב בטיפול נבעו מחשש מתוצאות ההליך המשפטי ולא מתוך מוטיבציה פנימית וכוחות לשינוי. כמו כן, צוין כי הנאשם דיווח על המשך שימוש בסמים ולא התייצב לשתי בדיקות אליהן זומן. כאשר שירות המבחן יצר עמו קשר הוא דיווח שהוא מאושפז בבית החולים לאחר שנדקר בפלג גופו העליון בזמן שהותו בחלון אוורור. בשיחה עם שירות המבחן התקשה להסביר את נסיבות האירוע וטען כי אינו זוכר דבר.

10. שירות המבחן צוין עוד כי לאורך תהליך האבחון נערכו מאמצים לגייס את הנאשם לטיפול על רקע החוויות הקשות בעברו והשפעתם על התנהלותו ועל רקע השימוש בסמים, אך הנאשם התקשה לשתף פעולה ואף לעמוד בתנאי המעצר. בסיכום הדברים צוין שירות המבחן כי הנאשם נעדר בשלות וכוחות להירתם להליך טיפולי, והעריך כי רמת הסיכון להישנות מעורבות בפלילים הינה גבוהה. על כן, לא בא בהמלצה טיפולית, והמליץ על ענישה מוחשית ומציבת גבולות.

11. לשלמות התמונה יצוין כי במהלך הטיעונים לעונש שמעתי באופן ממושך את אביו של הנאשם ואת הנאשם עצמו (אף במתכונת פחות פורמלית) ונדרשתי לטענת הסנגור לשלוח את הנאשם לתסקיר משלים. יותר מכך, הייתי נכון לגלות גמישות בנושא זה, אך לאחר שיח ממושך עם הנאשם - בו האפשרויות השונות "הונחו על השולחן", המסקנה הייתה כי הנאשם אינו מעוניין באמת בקשר עם שירות המבחן והוא מעדיף "לסיים את זה ולהתקדם הלאה", עוד התרשמתי כי הנאשם מתקשה לשקול את האפשרות כי הדיון יידחה לשם קבלת תסקיר משלים תוך שהוא נותר במעצר באיזוק ובעניין זה הפנה לקשייו. על רקע דברים אלו ציינתי בהחלטתי כי "דבריו של הנאשם לפיו הוא מבקש לסיים את ההליך מהר ככל שניתן, וגם יתר התכנים שעלו בדבריו בפני בית המשפט לא מעידים על כך כי הנאשם מחויב להליך טיפולי ובעצם הדברים מחזקים את האמור בתסקיר שירות המבחן לפיו אין פניו של הנאשם לשיקום. לפיכך, אני דוחה את הבקשה להפנות את הנאשם לקבלת תסקיר משלים אשר במידה רבה, אני בעצמי עוררתי אותה כדי למצות את כל האפשרויות מבחינת שיקום וטיפול בנאשם" (פרוטוקול מיום 8.9.2024).

הנאשם 2

12. גם בעניינו של הנאשם הוגשו שני תסקירים. בתסקיר הראשון סקר שירות המבחן את נסיבותיו האישיות של הנאשם. בין היתר צוין כי לנאשם אין הרשעות קודמות, כי הוא סיים שירות צבאי, עובר למעצרו עבד בעבודות מזדמנות, שהה מספר שבועות במעצר ולאחר מכן שוחרר למעצר בית בבית אמו עמה התגורר עובר למעצרו, ולאחרונה החל בלימוד הפקה מוזיקלית. עוד צוין כי הנאשם השלים 12 שנות לימוד, התמודד בתקופת הלימודים עם קשיים חברתיים וחווה בריונות והקנטות.

13. שירות המבחן דיווח כי הנאשם לוקח אחריות ומבטא חרטה. הנאשם ציין כי הוא מבין את חלקו בביצוע העבירה ומתבייש בהתנהגותו, וכי היה רוצה לבקש סליחה מהמתלונן. שירות המבחן ציין כי שתי בדיקות שנערכו לנאשם העידו כי לא השתמש בסמים.

14. הנאשם תיאר את הנסיבות שאפפו את ביצוע העבירה ובין היתר מסר כי ההיכרות בינו לבין הנאשם 1 שטחית, כי לאחר בילוי משותף עם הקטין וחברים נוספים, פגשו את הנאשם 1 ובין הקטין לנאשם 1 התקיימו שיחות לגבי חובות כספיים, כי הקטין הביא עמו רובה דיג ישן ושכנע אותו שהרובה לא עובד ולכן מותר לנסוע איתו ברכב. עוד סיפר הנאשם כי הדברים התרחשו במהירות, וכי על אף ניסיונותיו לנסוע לביתו ולהתרחק חש מאוים על ידי הקטין. הנאשם שיתף כי המתלונן לומד עם אחיו הצעיר וכי חש בושה ואי נוחות, ולכן גם סירב לקחת את חלקו הכספי וביקש שיאפשרו לו לנסוע לביתו.

15. שירות המבחן התרשם כי קשיים ביחסים בין הוריו הובילו לחוסר יציבות בחייו של הנאשם, ולקשיי הסתגלות, והוא חווה חסכים רגשיים ותחושת בדידות. שירות המבחן התרשם מקווי אישיות ילדותיים ובלתי בשלים, קושי בהעמדת גבולות ונטייה להימנע מעימותים. שירות המבחן התרשם שלא מדובר בדפוסים עברייניים או אלימים מושרשים, אלא מהתנהגות שנבעה מחוסר בשלות רגשית ורצון עז לחוש אהדה וקבלה חברתית. כן התרשם שירות המבחן כי הנאשם מבטא חרטה ובושה על מעורבותו בעבירה הנוכחית, לצד אמפתיה לתחושות המתלונן ומוטיבציה להשתלבות בטיפול. על כן הומלץ על דחיית הדיון בשלושה חודשים לצורך שילובו בקבוצת טיפול.

16. בתסקיר משלים דווח על ידי שירות המבחן כי הנאשם שולב בקבוצה טיפולית, שיתף פעולה באופן מלא וביטא מוטיבציה חיצונית ופנימית לערוך התבוננות על דפוסי התנהלותו הבעייתיים. להערכת מנחות הקבוצות בהן השתתף הנאשם, הנאשם מבטא נכונות ומחויבות להמשיך בטיפול הקבוצתי באופן שיאפשר לו להעמיק את תהליך עריכת השינוי בחייו. כמו כן, כחלק מתנאי השתתפותו בקבוצה מקפיד הנאשם על בדיקות שתן נקיות משרידי סם.

17. בסיכום הדברים, שירות המבחן התרשם כי השתלבות הנאשם בטיפול מפחיתה את הסיכון להישנות עבירות דומות, ועל כן המליץ להטיל עליו צו מבחן למשך 12 חודשים, לצד ענישה מרתיעה בדמות עבודות שירות. ראיות וטענות הצדדים לעונש המאשימה

18. במסגרת הראיות לעונש הגישה המאשימה את כתב האישום המתוקן וגזר הדין שניתן בעניינו של הקטין (ת"פ 44303-06-23), אשר הוגדר בתור הנאשם העיקרי אשר ביצע את עבירת הסחיטה באיומים, לעומת הנאשמים בהליך זה שהורשעו בעבירת סיוע בלבד. בגזר הדין הוטל על הקטין עונש מאסר בפועל של 16 חודשים וכן הופעל מאסר מותנה בחופף באופן חלקי, כך שעל הקטין הוטלו 20 חודשי מאסר בפועל.

19. בטיעוניה לעונש, המאשימה פירטה את הערכים המוגנים בעבירות והתייחסה לנסיבות ביצוען. המאשימה ציינה כי האירוע בכללותו אופיין בריונות ואלימות כלפי המתלונן, כי אין המדובר באירוע ספונטני אלא באירוע מאורגן, כי ההתארגנות כללה שלושה מעורבים, שהצטיידו ברובה דיג וקבעו שתי פגישות באותו היום. המאשימה הגדירה את הנסיבות כאירוע "מתגלגל", אשר הנאשמים יכלו לעצור את התרחשותו אך לא עשו כן. בבחינת הנזק כתוצאה מביצוע העבירות - המאשימה ציינה כי פוטנציאל הנזק היה גבוה בשל כך שרובה הדיג כוון לעבר גופו של המתלונן. אשר לנאשם 1 - ציינה המאשימה את היעדר מרותו של הנאשם מפני החוק, שהתבטא בעבירה שבוצעה כלפי שוטר. אשר לחלקם היחסי של הנאשמים בביצוע העבירות - לשיטת המאשימה הנאשם 1 היה דומיננטי ומשמעותי בביצוע העבירה וכי הוא ביצע עבירה נוספת של הפרעה לשוטר. לבסוף, טענה המאשימה כי מידת הסיוע של שני הנאשמים הייתה במידה גבוהה: שניהם היו נוכחים לכל אורך האירוע וחלקו בכסף שנסחט מהמתלונן. המאשימה טענה כי מתחם העונש ההולם נע בין 18 ל-36 חודשי מאסר בפועל, והפנתה לפסיקה. נטען עוד שאין לחרוג מהמתחם משיקולי שיקום.

אשר לגזירת העונש בתוך המתחם: ביחס לנאשם 1 נטען כי על אף ניסיונות שירות המבחן לשלבו בהליך טיפולי, הוא לא ניצל את ההזדמנות, לא הגיע לפגישות, לא מסר בדיקות שתן, והתכחש לקשייו. על כן ביקשה המאשימה לגזור את עונשו ברף הבינוני-גבוה של המתחם. לגבי הנאשם 2 נטען כי התסקיר חיובי, הנאשם ללא עבר פלילי, ועל כן ביקשה המאשימה לגזור את עונשו בתחתית המתחם הנטען. כן ביקשה המאשימה להטיל מאסר על תנאי משמעותי ופיצוי לקורבן העבירה.

הנאשם 1

20. מטעם הנאשם 1 העיד אביו, וכן הוגשו מסמכים רפואיים ומכתב שכתבה סבתו, אשר שווה בחו"ל. למסמכים אלו אתייחס בהמשך.

אביו של הנאשם, מר יוסף יעקב גולדברג, סיפר על ילדותו הקשה של הנאשם שגדל בחו"ל עם אמו אשר לא יכלה להעניק לו טיפול מיטבי ולכן הוחזר ארצה וכתוצאה מכך חווה קשיים רבים. האב סיפר כי אביו ואחיו חולים מאוד. האב ציין כי הנאשם משתמש בסמים כדי לא להרגיש את הכאב העמוק וכי הוא זועק לעזרה. האב ציין כי כיום הנאשם רוצה לעשות שינוי, וכי שליחתו לכלא רק תחמיר את מצבו. על כן ביקש האב כי בית המשפט יעזור לנאשם, לא יעזבנו ו"יילחם" עליו.

21. הסנגור טען לעונש, התייחס לנסיבות ביצוע העבירות, וטען כי למתלונן לא נגרם נזק גוף, ולא ננקטה כלפיו אלימות. נטען כי כל האירוע ארך כשעה ורבע, לא קדם לו תכנון, ועונו היחיד של הנאשם הוא בכך ששיתף את הנאשם 2 אודות החוב. הסנגור טען כי חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירות הוא הנמוך ביותר. לעומת זאת, הנאשם 2 הוא זה שהציע לקנות את החוב, התקשר למתלונן ונהג ברכב. הסנגור הפנה לפסיקה, התייחס לפסיקה שהגישה המאשימה אשר לשיטתו רלוונטית למקרים המגלמים נסיבות חמורות יותר, וטען כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר ל-9 חודשי מאסר, שיכול ויוטלו בעבודות שירות. הסנגור הפנה לעונשו של הקטין, הנאשם העיקרי, וציין כי הוא צעיר מהנאשם רק בארבעה חודשים. לפיכך, כך טוען הסנגור, אין לקבל את עתירת המאשימה למתחם עונש חמור יותר מזה שהוטל על המבצע העיקרי שהורשע בעבירה מושלמת, לעומת הנאשם שהורשע בעבירת סיוע. אשר לגזירת העונש בתוך המתחם - הסנגור ביקש לשים את הדגש על נסיבות חייו האישיות הקשות של הנאשם אשר בגיל 14 נאלץ לשוב לבדו מחו"ל לארץ, לאחר שאמו "זרקה" אותו ואת אחיו (כלשון הסנגור) על רקע קשייה. נטען כי התנהגות הנאשם היא תולדה של נסיבות חייו הקשות ואינה מתוך בחירה. נטען עוד כי הנאשם הודה מיד בחקירתו, לקח אחריות מלאה, ולחובתו אין הרשעות קודמות. בהתייחס לתסקירי שירות המבחן נטען כי דווקא השוני בין שני התסקירים שנערכו בעניינו של הנאשם מחדדים את האמביוולנטיות בה מצוי הנאשם - צעיר שאינו בשל וזועק לעזרה. כמו כן הוסיף הסנגור וציין את המצב הכלכלי הקשה אליו נקלעו הנאשם ואביו - שנאלץ לעזוב את עבודתו. על כן, ביקש הסנגור להסתפק בעונש של מאסר בעבודות שירות.

22. בדברו לפניי אמר הנאשם כי הוא מבקש הזדמנות מבית המשפט, כי הוא לא יאכזב, כי הוא לא אדם רע ובסך הכל עשה טעות ורוצה להתקדם הלאה. הנאשם 2

23. הסנגור התייחס לנסיבות המקרה וביקש להדגיש כי חלקו של הנאשם בביצוע העבירה התמצה בסיוע בלבד ולא בביצוע העבירה העיקרית. לגישת הסנגור, בניגוד לנטען על ידי הנאשם 1, דווקא חלקו שלו פחות משמעותי בביצוע העבירות מאשר הנאשם 1, שכן מי שאיים על המתלונן ואביו, הם המבצע העיקרי והנאשם 1, ואילו הנאשם 2 נשאר בתוך הרכב. כן טען הסנגור כי אצל הנאשם 2 לא נמצא כלל כסף.

- הסנגור הפנה לפסיקה וטען כי מתחם העונש ההולם נע סביב מספר חודשי מאסר בעבודות שירות. הסנגור טען כי מתחם העונש בעניינו של הנאשם 2 צריך להיות מקל מהמתחם בעניינו של הנאשם 1, הן לאור העובדה שנאשם 1 ביצע עבירה נוספת, והן לאור מעורבותו הגדולה יותר של הנאשם 1 בביצוע עבירת הסחיטה.
- אשר לגזירת העונש בתוך המתחם, טען הסנגור כי הנאשם ללא עבר פלילי, הודה, לקח אחריות והביע אמפתיה כלפי קורבן העבירה. כן הפנה הסנגור לתסקיר שירות המבחן ולהמלצתו החיובית. לפיכך, ביקש הסנגור להטיל על הנאשם עונש מאסר בעבודות שירות, צו מבחן, ואף הסכים כי צו המבחן יהיה לתקופה ארוכה יותר מזו שהמליץ שירות המבחן; וכן פיצוי לקורבן - לפי שיקול דעת בית המשפט. הסנגור טען לחילופין כי אם ייקבע מתחם ענישה שמתחיל ממאסר בפועל - יש לסטות מהמתחם משיקולי שיקום.
24. בדברו לפני, אמר הנאשם תוך התרגשות רבה ובכי כי הוא מצטער, לקח אחריות על מעשיו, שינה מסלול בחיים, התחיל ללמוד ורוצה לפתוח עסק. הנאשם אמר שהוא לא מצדיק את מעשיו אותם הגדיר "נוראיים", וציין כי תמיד אמר את האמת ולא ניסה להתנער ממעשיו.
- מתחם העונש ההולם
25. כידוע, גזירת הדין נעשית, בדרך כלל, בשני שלבים עיקריים: קביעת מתחם עונש הולם ולאחר מכן גזירת העונש בתוך המתחם (סעיף 40ג' לחוק העונשין). בתוך כך יש לבחון אם קיימים שיקולים המצדיקים סטייה מהמתחם (ראו לעניין בחינת שלבי גזירת העונש בין היתר: ע"פ 1127/13 גברזגי נ' מדינת ישראל (15.1.2014)).
26. עבירת הסחיטה באיומים היא עבירת רכוש אשר משולב בה ממד של אלימות פיזית או מילולית כלפי קורבן העבירה. עבירה זו באה להגן על ביטחונו, שלמות גופו, כבודו, כמו גם על רכושו של כל פרט ופרט מהציבור. הערכים המוגנים בעבירה של הפרעה לשוטר הם שמירה על שלטון החוק ובכלל זאת על החובה לציית לשוטרים הממלאים תפקידם כדין.
27. בית המשפט העליון עמד לא אחת על חומרתה של עבירת הסחיטה (ראו בין היתר: ע"פ 4416/23 מהרי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (4.10.2023); ע"פ 3770/24 מדינת ישראל נ' מחאמיד (206.2024) (להלן: עניין מחאמיד)). עם זאת חשוב לתת את הדעת לנסיבותיו של כל מקרה ומקרה, משום שקיים מנעד רחב של עבירות סחיטה באיומים. כך למשל יש להבחין בין נסיבותיו של המקרה שלפנינו, לבין סחיטה על רקע "פרוטקשין" של סכומים נכבדים תוך ביצוע עבירות נלוות (עניין מחאמיד). עם זאת יודגש כי למרבה הצער למרות שבמקרה שלפנינו דובר על גביית חוב קטן של מאות שקלים שבוצע על ידי חבורה שכוללת קטין ושני צעירים, הוא כולל סממנים מדאיגים של דפוס פעולה שמסגלים סוחטים מקצועיים. נקווה כי האירוע יישאר שולי ולא יסמן את הבאות.

28. שיקול משמעותי נוסף שיש להתחשב בו הוא העובדה כי הנאשמים לא הורשעו בעבירה מושלמת כי אם בסיוע לביצוע העבירה. כידוע, הדין מבחין בין עונשו של מבצע עיקרי לבין מסייע במובן זה שהעונש המרבי בגין ביצוע עבירת סיוע הוא מחצית העונש המרבי שנקבע למבצע העיקרי (סעיף 32 לחוק העונשין). הקביעה הנורמטיבית ביחס לעונש המרבי של המסייע לעומת המבצע העיקרי מבטאת את התובנה כי תרומתו של המסייע לביצוע עבירה פחותה מתרומתו של המבצע העיקרי (ע"פ 4876/15 פלוני נ' מדינת ישראל (3.12.2015) (להלן: עניין פלוני)). בהקשר זה נקבע כי "המסייע, חרף תרומתו למעשה העבירה, כשמו כן הוא - נותר מחוץ למעגל העברייני הראשוני, ולכן אחריותו נחשבת פחותה" (ע"פ 10153/07 קייסי נ' מדינת ישראל (30.7.2012)). על כן, "ראוי, כי בבואו של בית המשפט לגזור את דינו של המסייע, יעמיד בית המשפט לנגד עיניו את היחס שקבע המחוקק בין עונשו של המסייע לעונשו של המבצע העיקרי" (עניין פלוני). עם זאת, יש לזכור כי אין משמעות הדברים כי עניין לנו בחישוב אריתמטי, שכן יש להידרש לנסיבותיו של כל מקרה (ע"פ 4463/12 ארנבורג נ' מדינת ישראל (13.9.2012)). כפי שנפרט להלן בגדר הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, נראה כי סיועם של הנאשמים לביצוע העבירה המושלמת היה ברף גבוה ולא בפריפריה של הסיוע.

29. זה השלב אפוא לפרט את הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות:

(-) התכנון שקדם לביצוע העבירות: כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, לביצוע העבירה קדם תכנון, הן מראש והן "תוך כדי תנועה", כאשר המעורבים מתכננים ומבצעים את האירוע שלב אחר שלב. לאחר שהנאשם 1 "העביר" את החוב של המתלון לקטין, הנאשמים קבעו להיפגש עם המתלון, כשהם מצוידים ברובה דיג. בהמשך, כפי שתואר בהרחבה בכתב האישום, האירוע התפתח וחלק מן המעורבים לא הרפו ורדפו אחר המתלון שניסה לברוח מהמקום, כאשר אחד מהם נוהג ברכב וממתין להם. לאחר שנתפס על ידם, קבעו מקום מפגש נוסף עם אביו של המתלון על מנת לגבות ממנו את החוב הכספי של המתלון. בכל השלבים של האירועים, לכל אחד מן המעורבים - הקטין והנאשמים, נועד תפקיד בביצוע העבירות, ונשוב ונדגיש כי מעורבות הנאשמים הייתה בגדר סיוע ואילו העבירה המשולמת בוצעה על ידי הקטין. חומרה נוספת יש לייעד לעובדה כי האירוע התרחש על רקע חוב כספי קטן שהמתלון חב לנאשם 1.

(-) הנזק שנגרם והנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירות: אמנם למתלון לא נגרמה פגיעה בגוף אך פוטנציאל הפגיעה היה חמור, בשים לב לכך שכוון לעבר גופו רובה דיג יותר מפעם אחת. נוסף לכך, יש לתת את הדעת לתחושות האימה והפחד שאחזו במתלון נוכח איומי הנאשמים ומעשיהם, ובהמשך גם באביו עמדי המעשים שנעשו בבנו.

(-) חלקם היחסי של הנאשמים בביצוע העבירות: אמנם שני הנאשמים הורשעו בעבירת סיוע לסחיטה באיומים, אך מעובדות כתב האישום המתוקן עולה כי יש שוני מסוים בין חלקו של הנאשם 1 לחלקו של הנאשם 2. ראשית, כאמור, האירוע כולו החל על רקע קיום חוב כספי של המתלון לנאשם 1, ו"העברת" החוב לקטין. שנית, ניתן להבחין כי הנאשם 1 היה פעיל יותר בביצוע העבירה - הוא זה שאיים מילולית על המתלון, והוא זה שרדף אחרי המתלון ביחד עם הקטין. בכל אותה העת הנאשם 2 נהג ברכב, והמתין לקטין ולנאשם 1 בזמן שרדפו אחרי המתלון. גם בהמשך, כאשר נקבע מקום מפגש עם אביו של המתלון, הנאשם 2 עזב את המקום, וחזר לאחר שהנאשם 1 והקטין לקחו את הכסף. לצד זאת, אין להתעלם מכך שהעבירה בוצעה על ידי הנאשמים בצוותא ובשיתוף פעולה מלא. כמו כן, חשוב להדגיש כי הנאשם 1 הורשע בנוסף לעבירה של סיוע לסחיטה באיומים בעבירה של הפרעה לשוט. 30. לצורך בחינת מדיניות הענישה בעבירה של סיוע לסחיטה באיומים, הפנו הצדדים לפסקי דין רבים התומכים לשיטתם במדיניות הענישה הנטענת על ידם. אסתפק בהפניה למספר פסקי דין ויודגש כי "...המציאות אינה מזמנת במרבית המקרים אירועים הזוהים 'אחד לאחד' זה לזה. בבואו של בית המשפט להציב מתחם ענישה הולם עבור הנאשם שבפניו, עליו לאתר מקרים שהיו דומים דיים להשוואה" (ע"פ 780/16 שושה נ' מדינת ישראל (20.2.2017)). כמו כן, יש לתת את הדעת לכך שעיקר הפסיקה נוגע לעבירה מושלמת ועל כן יש לערוך את ההתאמות הנדרשות.

(-) ע"פ 18/20 זועבי נ' מדינת ישראל (20.8.2020): במקרה זה הנאשם הורשע על פי הודאתו בהסדר טיעון בעבירה של סחיטה באיומים. הנאשם סחט באיומים את נפגע העבירה על רקע חוב לאדם אחר בסך 120,000 ₪. בעקבות האיומים מסר נפגע העבירה לנאשם סך של למעלה מ-13,000 ₪ במזומן ו-45,000 ₪ בשיקים. בית המשפט המחוזי גזר על הנאשם 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

(-) רע"פ 1788/19 פלוני נ' מדינת ישראל (20.3.2019): במקרה זה הנאשם הורשע בעבירות של סחיטה באיומים וגניבה. הנאשם נטל את הטלפון הנייד של המתלוננת אשר הונח על המושב הקדמי ברכבה, כאשר שהתה במושב האחורי של הרכב במצב אינטימי עם אדם אחר. בהמשך יצר עמה קשר טלפוני, טען שיש ברשותו סרטונים המוכיחים שהיא בוגדת בבעלה, איים שיפיץ אותם ודרש ממנה סך של 50,000 ₪. בהמשך התקשר אליה מספר רב של פעמים ושלח הודעה מאיימת שיעביר את הסרטון לבעלה ואף התקשר לבעלה ושאל אותו האם זו סיפרה לו על האירועים. בית המשפט קבע מתחם עונש הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר בפועל. הנאשם ללא עבר פלילי, נדון לעונש של 10 חודשי מאסר בפועל. ערעור הנאשם לבית המשפט המחוזי נדחה. בקשת רשות ערעור שהוגשה לבית המשפט העליון נדחתה גם היא.

(-) ע"פ 2048/18 פלוני נ' מדינת ישראל (14.11.2018): הנאשם הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון בעבירה של סחיטה באיומים. הנאשם ואחר החליטו לסחוט כספים מחייל שאותו הכירו, והעבירו לו מסר לפיו אם לא יעביר סך 3,000 ₪ יפגעו בו. המתלון העביר לנאשמים את הסכום המבוקש, ובהמשך מסר המתלון סכום נוסף של 4,000 ₪. הנאשם המשיך לדרוש מהמתלון סכומים נוספים תוך שאיים עליו שיפגעו בו אם לא יעביר את הכסף. בית המשפט המחוזי קבע מתחם עונש הולם הנע בין 18 ל-48 חודשי מאסר בפועל, בין השאר בהתחשב בגילו הצעיר של הנאשם, ובהיעדר עבר פלילי, וגזר על המערער 22 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי למתלון בסך של 12,675 ₪. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש.

(-) ע"פ 2580/14 חסן נ' מדינת ישראל (23.9.2014) (להלן: עניין חסן): הנאשם הורשע על פי הודאתו בשתי עבירות של סיוע לסחיטה באיומים וקשירת קשר לביצוע פשע. הנאשם יחד עם אחר גבו כספים מאנשים בגין המחאות חוזרות בדרך של סחיטה באיומים, הטרדות טלפוניות והפחדות, וזאת במסגרת מספר אישומים. על הנאשם, ללא עבר פלילי, תסקיר חיובי, נגזרו 18 חודשי מאסר בפועל. בית המשפט העליון קיבל את הערעור והפחית את עונשו ל-12 חודשים, מטעמי אחידות הענישה.

31. אשר למדיניות הענישה הנוהגת בעבירת הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, ישנו מנעד רחב של עונשים. בדרך כלל מתחם הענישה נע בין ענישה צופה פני עתיד ועד מספר חודשי מאסר בפועל, בכפוף לנסיבות המקרה, לחומרתו ולעבירות הנלוות (ראו למשל: רע"פ 6838/14 דמתי נ' מדינת ישראל (19.11.2014)). מטבע הדברים, מתחמי הענישה משתנים בהתאם לכלל הנסיבות שנלוו לעבירות, והעונשים שמושתים תלויים במאפייניהם האישיים של הנאשמים כגון עבר פלילי, לקיחת אחריות ועוד.

32. נזכיר כי על המבצע העיקרי באירוע זה, הקטין, אשר הורשע בעבירה המושלמת של סחיטה באיומים, הוטל עונש מאסר בפועל של 16 חודשים. נדגיש כי בעת ביצוע העבירה הקטין היה כבן 17 ו-10 חודשים, על סף הבגירות; הנאשם 1 היה כבן 18 בעת ביצוע העבירות, ואילו הנאשם 2 היה כבן 21. לשלמות התמונה יצוין כי לקטין שתי הרשעות קודמות בעבירות אלימות ורכוש, ותסקיר שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית בעניינו.

33. לאור האמור, אני קובע כי מתחם העונש בנסיבות מקרה זה נע בין 10 ל-20 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על תנאי ופיצוי למתלונן. לגבי הנאשם 1, אינני סבור כי קיימים לגביו שיקולי שיקום שמאפשרים סטייה מן המתחם. שונים פני הדברים ביחס לנאשם 2, אשר נתוני הבסיס לגביו חיוביים, וקיימים שיקולי שיקום כעולה מתסקיר שירות המבחן אותו סקרתי בהרחבה לעיל. לפיכך, לגבי הנאשם 2 - אני מחליט לסטות, סטייה קלה, מהמתחם כדי לתת רוח גבית למאמצי השיקום של הנאשם ולדרך המטיבה שהחליט לפסוע בה.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות

34. בגזירת העונש בגדרי מתחם העונש ההולם יש לשקול את הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא' לחוק העונשין). במקרה שלפנינו, שקלתי את השיקולים הבאים:

הרשעות קודמות - לשני הנאשמים אין עבר פלילי.

הודאה - הנאשמים הודו בעובדות כתב אישום מתוקן לפני שהוחל בשמיעת הראיות, ובכך נחסכה עדות המתלונן, ועדותם של עדים רבים נוספים. בנוסף, נתתי את דעתי לאלמנט הנוסף הקשור בהודאה, הלוא הוא ההפנמה של חומרת העבירות, החרטה וההכאה על חטא - והדברים אמורים לגבי הנאשם 1.

נסיבות אישיות - נתתי דעתי לנסיבותיהם האישיות של הנאשמים וכן להשפעת המאסר עליהם ועל משפחתם. המדובר בשני נאשמים צעירים, הנאשם 1 כבן 19, ביצע את העבירה בהיותו כבן 18; והנאשם 2 בן 22, ביצע את העבירה בהיותו כבן 21.

לגבי הנאשם 1 נתתי דעתי לנסיבות חייו הקשות כמפורט בתסקיר שירות המבחן שכללו מערכת יחסים מורכבת וקשה עם הוריו, בעיקר אמו, אי יציבות ושהייה במוסד טיפולי. נוסף לכך נתתי את דעתי לעדות עד האופי מטעמו, אביו; למכתב שכתבה סבתו אשר ציינה כי הנאשם זקוק לעזרה ותקווה, כי לאורך חייו הצעירים נדחה על ידי אמו ונשללה ממנו האהבה והתמיכה שכל ילד זקוק לה. הסבתא ציינה כי הנאשם לא הצליח למצוא את דרכו, אך עדיין אפשר להצילו ולרפא אותו כך שיתרום לחברה. כן התחשבתי במצבו הרפואי של הנאשם 1 כעולה מאסופת המסמכים שהוגשה בעניינו ממנה עולה כי בהיותו בן 17 שנים עבר תאונת דרכים קשה כרוכב אופנוע ונגרמו לו שברים בגבו; כמו כן, לאחר מכן נגרם לו שבר בקרסול.

לגבי נאשם 2 - נתתי דעתי למורכבות בחייו ומחוסר היציבות בחייו בשל גירושי הוריו בהיותו בגיל צעיר ולהשלכות שהיו לכך על מהלך חייו.

תקופת המעצר - לבסוף נתתי דעתי לעובדה כי הנאשמים היו עצורים במעצר של ממש: הנאשם 1 היה עצור מיום 3.6.2023 עד ליום 17.7.2023; ולאחר מכן נעצר באיזוק אלקטרוני עד היום. הנאשם 2 היה עצור מיום 3.6.2023 עד ליום 19.6.2023, לאחר מכן שהה במעצר בית מלא למשך 10 חודשים, וכיום שוהה במעצר בית חלקי. לפני סיום, יודגש כי אמנם המדובר בשני נאשמים שהורשעו באותה עבירה ממש של סיוע לסחיטה באיומים, במסגרת אותו אירוע (אם כי נסיבות הביצוע שונות במעט לגבי כל אחד מהנאשמים ונזכיר כי הנאשם 1 הורשע בביצוע עבירה נוספת של הפרעה לשוטר) - ואולם קיים שוני בולט בנסיבותיו של כל אחד מהם, מה שהוביל לעונש שונה. בעוד שפניו של הנאשם 2 למסלול חיים חדש לאחר שהפיק את הלקחים המתבקשים ממעורבותו באירוע, לא כך נראה לגבי הנאשם 1, אשר מצבו מורכב אך לא נרתם להליך טיפולי חרף הניסיונות לשלבו בהליך טיפולי זו הסיבה שבמהלך הטיעונים לעונש הייתי קשוב לדבריו של האב ולאמור בתסקירים וניסיתי להתניע מהלך בר תוחלת של הליך טיפולי. למרבה הצער - התרשמתי כי הנאשם 1 אינו מעוניין בכך.

הפער בין שני הנאשמים מוצא ביטוי מובהק בתסקירי שירות המבחן. בעוד שהתסקיר לגבי נאשם 1 לא כלל המלצה טיפולית, אלא המלצה להטלת ענישה מרתיעה; בעניינו של הנאשם 2 ישנה המלצה חיובית, והמלצה להטלת עונש מאסר בעבודות שירות, שהייתה פרי הליך טיפולי שעבר ושעוד יעבור בעתיד. הגם שהתוצאה העונשית שונה לגבי הנאשמים, אין בכך כדי להפר את עקרון אחידות הענישה בשל נתוניהם השונים של הנאשמים. כידוע, עיקרון אחידות הענישה הוא עיקרון יסוד במשפט הפלילי אשר נועד להבטיח שוויון בפני החוק ולמנוע שרירות בענישה, והוא מורה כי יש להטיל עונשים דומים על מי שביצעו מעשים דומים, בפרט כאשר הם הורשעו בגדרה של אותה פרשה. ואולם, כפי שנקבע בפסיקה: "...מובן כי ענישה אינה יכולה להידמות לפעולת חישוב אריתמטית, ועקרון אחידות הענישה אינו יכול להוביל להעתקה מכאנית ומאולצת של עונשים או של שיקולי ענישה מנאשם אחד למשנהו. כמו כן, עקרון אחידות הענישה הינו שיקול אחד בלבד במכלול השיקולים הרלוונטיים לענישה, ואין מדובר בעקרון-על שאין אחריו ולא כלום..." (עניין חסן).

גזר הדין

35. בשם לב למתחם העונש שקבעתי ולשיקולים הקשורים לגזירת העונש, אני גוזר על הנאשמים את העונשים הבאים:

הנאשם 1

א. מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים בניכוי ימי מעצרו, מיום 3.6.2023 עד ליום 17.7.2023.

ב. מאסר על תנאי למשך 8 חודשים והתנאי שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים אחת מן העבירות הבאות: עבירת אלימות פיזית או מילולית, או עבירות רכוש - מסוג פשע; ואולם אם העבירה אינה מסוג פשע - יישא הנאשם ב- 3 חודשים בלבד.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן, עד התביעה מס' 1, בסכום של 3,500 ₪, אשר ישולם על ידו ב- 7 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.12.2024, ובכל ראשון חודש שלאחריו. אי פירעון אחד השיעורים יעמיד את הסכום לפירעון מיידי.

[ניתן לשלם את הפיצוי באמצעות פניה למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592; במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום)].

ד. הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר בבית מעצר קישון ביום 23.10.2024, לא יאוחר מהשעה 10:00, או על פי החלטת שב"ס, כשברשותו תעודת זהות או דרכון. על הנאשם לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס בטלפונים: *35592 או *35592. ה. התנאים המגבילים בהם מצוי הנאשם ימשיכו לחול להבטחת ההתייצבות לריצוי עונש המאסר, עד לתחילת ריצוי המאסר בפועל.

הנאשם 2

א. מאסר בפועל לתקופה של 6 חודשים. הנאשם יישא את המאסר בדרך של עבודות שירות. הנאשם יתייצב ביום 28.11.2024 בשעה 8:00 לצורך קליטה והצבה במשרדי הממונה על עבודות השירות במפקדת מחוז צפון. עבודות השירות יבוצעו באגודה למען החייל ברחוב בן גוריון 15 בחיפה. הנאשם יועסק 5 ימים בשבוע, 8 וחצי שעות עבודה יומית.

ב. מאסר על תנאי למשך 8 חודשים והתנאי שהנאשם לא יעבור בתוך שלוש שנים אחת מן העבירות הבאות: עבירת אלימות פיזית או מילולית, או עבירות רכוש - מסוג פשע; ואולם אם העבירה אינה מסוג פשע - יישא הנאשם ב- 3 חודשים בלבד מתוכם.

ג. אני מחייב את הנאשם לפצות את המתלונן, עד התביעה מס' 1, בסכום של 3,500 ₪, אשר ישולם על ידו ב- 7 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.12.2024, ובכל ראשון חודש שלאחריו. אי פירעון אחד השיעורים יעמיד את הסכום לפירעון מיידי.

[ניתן לשלם את הפיצוי באמצעות פניה למרכז לגביית קנסות, אגרות והוצאות ברשות האכיפה והגבייה באחת מהדרכים הבאות: בכרטיס אשראי - באתר המקוון של רשות האכיפה והגבייה, www.eca.gov.il; מוקד שירות טלפוני בשירות עצמי (מרכז גבייה) - בטלפון *35592 או בטלפון *35592; במזומן בכל סניף של בנק הדואר - בהצגת תעודת זהות בלבד (אין צורך בשוברי תשלום)].

ד. הנני מחייב את הנאשם לעמוד בפיקוח קצין מבחן למשך 12 חודשים, החל מהיום בהתאם לתכנית ולתנאים, שייקבעו על ידי שירות המבחן. בית המשפט הסביר לנאשם, בלשון פשוטה המובנת לו, את משמעות צו המבחן והזהירו, שאם לא ימלא אחרי הצו מכל בחינה שהיא או יעבור עבירה נוספת, יהיה צפוי לעונש נוסף, על העבירות בהן הורשע בתיק זה.

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"ב תשרי תשפ"ה, 14 אוקטובר 2024, במעמד הנאשמים וב"כ הצדדים.